

Φυσικὸν πείραμα. Τίτιν τρόπον δύναται νὰ εἰσέλθῃ ἀφ' ἑαυτοῦ δλόκληρον ὠδὸν εἰς φιάλην τῆς ὁποίας ὁ λαίμαρς εἶνε στενότερος τοῦ ὠδοῦ;

Διὰ τοῦ ἐξῆς ἀπλοῦστατου καὶ διασκεδαστικοῦ πειράματος γίνεται κατάδηλος ἡ ἐκτάκτως ἰσχυρὰ πίεσις, ἣν ὁ ἀτμοσφαιρικὸς ἀήρ ἐξασκεῖ ἐπὶ πάντων τῶν σωμάτων: Ἀνάπτωμεν συνεστραμμένην λωρίδα χάρτου, θέτομεν αὐτὴν ἐντὸς κενῆς πλατυλαίμου φιάλης, καὶ τὴν ἀφίνομεν φλεγόμενην, μέχρις οὗ καταναλωθῇ ὑπὸ τοῦ πυρός. Ἀμέσως μετὰ τοῦτο λαμβάνομεν ἐν ἡμίβραστον, μαλακὸν ὠδόν, τοῦ ὁποίου προηγουμένως ἀφηρεάσαμεν τὸ κέλυφος, καὶ θέτομεν αὐτὸ μετὰ τὴν κορυφὴν εἰς τὸ στόμιον τῆς φιάλης, οὕτως ὥστε νὰ ἐναρμόζεται ἀκριβῶς εἰς τὰ χεῖλη τῆς φιάλης. — Διὰ τῆς θερμότητος ὁ ἐν τῇ φιάλῃ ἀήρ ἠραιώθη· ἀλλ' ὁ πυκνότερος ἐξωτερικὸς ἀήρ τείνων εἰς τὸ ν' ἀποκαταστήσῃ τὴν ἰσορροπίαν, πιέζει τὸ ὠδὸν καὶ εἰσθεῖ αὐτὸ ἀείποτε βαθύτερον εἰς τὸν λαίμαρ τῆς φιάλης, μέχρις οὗ τὸ ὠδὸν καταπίπτει εἰς τὸν πυθμὲνα μετὰ ἰσχυροῦ κρότου.

Μεγάλα σχέδια διωρύγων. Ἐκ Ῥώμης ἀγγέλλεται ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ ἀρχιμηχανικοῦ Βίκτωρος Βόκκα γενόμενον σχέδιον διωρύγου, μελλούσης νὰ διασχίσῃ κατὰ πλάτος τὴν ἰταλικὴν χερσόνησον καὶ νὰ ἐνώσῃ τὸ Τυρρηνικὸν μετὰ τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγους, εἶναι ἤδη ἔτοιμον ἐν ὄλαις αὐτοῦ ταῖς λεπτομερείαις ὅσον ἀφορᾷ τὴν διεύθυνσιν, τὴν ἐκτέλεσιν καὶ τὸν προϋπολογισμὸν τῶν δαπανῶν τῆς διωρύγου. Ἡ διωρύξ αὕτη, ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ Montalto di Castro ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ῥώμης, θὰ διασχίξῃ τὴν ἰταλικὴν χερσόνησον κατὰ βορειοανατολικὴν διεύθυνσιν καὶ θὰ ἐκβάλῃ παρὰ τῷ Fano εἰς τὸ Ἀδριατικὸν πέλαγος, θὰ ἔχῃ δὲ μήκος 200,16 χιλιομέτρων, πλάτος 80 καὶ βάθος 12 μέτρων. Παρ' ἑκατέρω στομίῳ τῆς διωρύγου θὰ κατασκευασθῇ λιμὴν, τοῦ ὁποίου ἡ λεκάνη θὰ ἔχῃ 500,000 τετραγωνικῶν μέτρων ἕκτασιν. Ἡ διωρύξ θὰ εἶνε πλωτὴ καὶ διὰ τὰ μεγάλα πολεμικὰ πλοῖα. Ἡ ἐπιχείρησις αὕτη θὰ παράσχῃ ἐργασίαν εἰς 200,000 ἐργάτας ἐπὶ ἕξ ὄλαις ἔτη. Αἱ δαπάναι ὑπολογίζονται εἰς 600 ἑκατομμύρια φράγκων. — Ἐν Ῥωσσίᾳ παρασκευάζεται ἕτερον σχέδιον διωρύγου μελλούσης νὰ συνδέσῃ τὴν Βαλτικὴν μετὰ τῆς Λευκῆς θαλάσσης. Ἡ γραμμὴ τῆς διωρύγου ταύτης ἀρχομένη ἀπὸ τῆς πόλεως Ποβιενετς παρὰ τῇ λίμνῃ Ὀνέγα ἀκολουθεῖ τὴν διεύθυνσιν τοῦ εἰς τὴν λίμνην ταύτην ἐκβάλλοντος ποταμοῦ Ποβιένετσα μέχρι τῆς Μακρῆς λίμνης, τῆς κειμένης μετὰ τῆς Ὀνέγας καὶ τῆς Λευκῆς θαλάσσης, εἶτα δὲ διερχομένη διὰ τῶν λιμνῶν Μάτσκο, Τελεκίνο καὶ Βύγ ἐκβάλλει μετὰ τοῦ ποταμοῦ Βύγ εἰς τὴν λευκὴν θάλασσαν. Αἱ δαπάναι τῆς διωρύγου ταύτης ὑπολογίζονται εἰς 10 ἑκατομμύρια ρουβλίων.

Μνημονικόν. Ἡμέραν τινα παρουσιάσθη παρὰ τῷ διευθυντῇ ἐνὸς παρισιανοῦ θεάτρου νεανίας τις, λέγων ὅτι ἔχει ἐτοιμὴν πεντάπρακτον τραγωδίαν ὑπὸ τὴν τίτλον „Λουδοβίκος Θ'“, ἀξίαν νὰ παρασταθῇ ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ὁ διευθυντὴς παρεκάλεσε τὸν νεανίαν νὰ τῷ δώσῃ τὸ ἔργον του ὅπου τὸ ἀναγνώσῃ. Ὁ ποιητὴς ἤρχισεν ἀμέσως ν' ἀπαγγέλλῃ τὸ ποίημά του ἐκ μνήμης μετὰ μεγάλης εὐχερείας. Ὁ διευθυντὴς, ὅστις ἠκροῖτο μετὰ μεγάλης προσοχῆς καὶ πλείστου ἐνδιαφέροντος, ἐπωφεληθεὶς μικρὸν τι διὰλειμμα, καθ' ὃ δὲ ἀπαγγέλλων ἠθέλησε νὰ ὑγράνῃ τὸν λάρυγγά του δι' ὀλίγου ὕδατος, ἠρώτησεν αὐτόν: „Ἐλησμονήσατε ἴσως νὰ φέρετε μαζὴ σας τὸ χειρόγραφον;“ — „Ὁχι“, ἀπήντησεν ὁ ποιητὴς, „δὲν τὸ ἔλησμόνησα· ἀλλὰ δὲν τὸ ἔφερα διὰ τὸν ἀπλοῦστατον λόγον ὅτι δὲν ὑπάρχει καθ' ὅλου: Τὸ ἔργον μου τοῦτο εἶνε ἐντελῶς ἄγρανον. Τὸ χειρόγραφον τοῦ πρώτου δραματικοῦ μου ἔργου μοι ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν κατὰ τι ταξείδιον, τοῦ δὲ δευτέρου μου ἔργου τὸ χειρόγραφον ἐρρίφθη εἰς τὸ πῦρ ὑπὸ τοῦ κηδεμόνου μου, ὅστις ἦτο ἀδιάλλακτος ἐχθρὸς τῆς στιχοουργίας. Διὰ τοῦτο, χάριν προφυλάξεως, δὲν ἔγραφα οὔτε μίαν γραμμὴν ἐκ τοῦ νέου μου τοῦτου πενταπράκτου δράματος, ἀλλὰ ἐκράτησα αὐτὸ δλόκληρον ἐν τῇ μνήμῃ μου· καὶ ἂν μὲν τύχῃ τῆς ὑμετέρας ἐγκρίσεως καὶ ἐπιδοκιμασίας, τὸ καταγράψω — ἄλλως τὸ λησμονῶ ἀπλοῦστατα καὶ δὲν χάνω τοῦλάχιστον τὸν κόπον μου.“ Εὐτυχῶς ὁ νεαρὸς ποιητὴς δὲν περιῆλθεν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ παραδώσῃ εἰς λήθη τὸ ἔργον του. Τὸ δράμα ἔρρεσε καθ' ὑπερβολὴν, καὶ παρεστάθη πεντηκοντάκις ἀπὸ σκηνῆς μετὰ λαμπρῶς ἐπιτυχίας. — Ὁ δὲ ποιητὴς οὐτρὸς ἦτο ὁ περίφημος δραματοποιὸς Fran-

cois Ancelot (ἀπρὸς τῷ 1854), τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα καὶ σήμερον ἔτι παραστάνται συχνοτάτα ἐπὶ τῶν γαλλικῶν σκηνῶν. — Ἄλλως τε τὸ τεράστιον αὐτοῦ μνημονικὸν ἐτήρησεν ὁ ποιητὴς ἀπαραμείωτον μέχρι βαθυτάτου γήρατος.

Ὁ νεαρώτατος ἐφημεριδογράφος τοῦ κόσμου. Ἐσχάτως διεδίδετο διὰ τῶν ἐφημεριδῶν ἡ εἰδήσις περὶ τινος ἐν Νέα Ἰόρκῃ δεκατριετοῦς παιδίου, ὅστις εἶνε συντάκτης καὶ διευθυντὴς μικρᾶς τινος ἐφημερίδος διὰ παῖδας. Ἀλλὰ πολὺ νεώτερος τούτου κατὰ τὴν ἡλικίαν ἐφημεριδογράφος εἶνε ἐνδεκαετής τι παιδάριον ἐν Κρέφελδ, τὸ ὁποῖον ἤρχισε τὸ „σταδίον του“ ἀπὸ τοῦ ἑβδόμου ἔτους τῆς ἡλικίας του, περισυλλέγον ἐγγυρῖους εἰδήσεις περὶ συμβαινόντων δυστυχημάτων, πυρκαϊῶν κτλ., διὰ μικρὰν τινα ἐφημερίδα ἐκδιδομένην ἐν Pforzheim.

Τὴν μεγίστην δύναμιν τῶν μύνων ἐξ ὅλων τῶν ζώων τῆς γῆς ἔχουσιν οἱ ἰχθῦς καὶ τὰ κῆτη. Τὸ κῆτος (ἡ φάλαινα) νήχεται διὰ μέσων τῶν πυκνῶν ὕδατων τοῦ ὠκεανοῦ μετὰ τοσαύτης ταχύτητος, ὥστε θὰ ἠδύνατο νὰ συντελέσῃ κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν τὸν περίπλου τῆς γῆς ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν. Ὁ ξιφίας δύναται, ὡς γνωστόν, διὰ τοῦ ὀστεῖνου ξίφους του νὰ διατρύψῃ διαμπερὲς τὰς σιδηρᾶς πλάκας πολεμικοῦ θωρηκτοῦ.

Λεπτὴ ἐκδίχησις. Ὁ Βέλγος κόμης Δ' Ὄσμὸνδ κατὰ τὴν ἐν Δρέσδῃ διατριβὴν του ἐν ἔτει 1849 κατοίκει ἐν τῷ „Ξενοδοχείῳ τῆς Σαξωνίας“. Ἀμέσως ὑπὸ τὸ δωμάτιόν του κατοίκει, ὡς φαίνεται, ἐνδοσυϊώδης τις μουσικός, ὅστις καθ' ἕλην σχεδὸν τὴν ἡμέραν ἀδιακόπως ἔπαιζεν ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου μετὰ τοσοῦτου ζήλου καὶ τοσαύτης σφοδρότητος, ὥστε ὁ κόμης δὲν ἠδύνατο νὰ εὐρῆ ἡσυχίαν. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο καὶ αὐτὸς μουσικὸς καὶ ἰδίᾳ ἐξοχὸς κλειδοκυμβαλιστὴς, ἠγόρασεν ὠσαύτως ἐν κλειδοκύμβαλον καὶ ἔπαιζεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διὰ νὰ μὴ ἀκούῃ τὰς μουσικὰς ἀσκήσεις τοῦ ὑποκάτω κατοικοῦντος. Μετ' οὗ πολὺ ὤμως παρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ κόμητος ὁ ὑπηρετὴς τοῦ ξενοδοχείου καὶ ἀνήγγειλεν αὐτῷ, ὅτι ὁ κάτω κατοικῶν κύριος τὸν παρακαλεῖ εὐγενῶς νὰ μὴ παίξῃ διότι τὸν ἐνοχλεῖ μεγάλως. „Πῶς; καὶ με ποῖον δικαίωμα;“ ἀνέκραξεν ὁ κόμης. „Ἐγὼ ἐνοχλοῦμαι καθημερινῶς ὑπὸ τοῦ κυρίου αὐτοῦ καὶ οὐδέποτε ἐσακέφθη μέχρι τοῦδε νὰ τῷ κάμω παράπονα.“ — „Μάλιστα“, ἀπήντησεν ὁ ὑπηρετὴς. „Ἀλλ' ὑμεῖς παίζετε πρὸς τέρψιν σας, ἐνθὸς ὁ κύριος κάτω ἐργάζεται· ἀγοεῖτε ἴσως, κύριε κόμης, ὅτι ὁ κύριος αὐτὸς εἶνε ὁ μέγας μουσουργὸς Ἰάκωβος Μάϋερμπερ.“ — „Ἄ τότε ἀλλάσει τὸ πρᾶγμα!“ ὑπέλαβεν ὁ κόμης καὶ κλείσας τὸ κλειδοκύμβαλόν του ἤρχισεν ἔκτοτε νὰ ἀκροᾶται μετὰ μεγάλης προσοχῆς καὶ εὐλαβείας τὸ παίξιμον τοῦ μεγάλου μουσουργοῦ, ὅστις ἀκριβῶς τότε ἐργάζετο πρὸς μελοποίησιν τοῦ περιφήμου μελοδραμάτος του „ὁ Προφήτης“, τὸ ὁποῖον εἶνε ἐν ἐκ τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ Meyerbeer.

Μετὰ τινα ἡμέρας ὁ κόμης Δ' Ὄσμὸνδ προσεκλήθη εἰς τινα οἰκογενειακὴν ἐσπερίδα, ἐνθα ἦτο προσκεκλημένος καὶ ὁ Meyerbeer. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐσπέρας ἡ οἰκοδόσποινα παρεκάλεσεν ἐπανειλημμένως τὸν διάσημον μουσικόν, νὰ παίξῃ τι ἐκ τῶν ἔργων του ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου. Ὁ Meyerbeer ἀπεποιεῖτο ἐπὶ μακρόν, μόλις δὲ μετὰ πολλὰς καὶ ἐπιμόνους παρακλήσεις συγκατετέθη νὰ παίξῃ ἐπὶ ὀλίγας μόνον στιγμὰς. Μετ' αὐτὸν παρεκλήθη ὁ κόμης Δ' Ὄσμὸνδ νὰ παίξῃ, ὅστις ὡς εἴπομεν ἦτο ἐξοχὸς κλειδοκυμβαλιστὴς. Ἐκάνθησε λοιπὸν παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ προσποιοῦμενος ἀπροσδοκίτην τινα καὶ αἰφνιδίαν ἔμπνευσιν ἔπαιξε μετὰ θαυμαστῆς ἀκριβείας καὶ ἀληθοῦς ἐνδοσιασμοῦ τὸ περίφημον „marche“ ἐκ τοῦ „Προφήτου“, τὸ ὁποῖον κατ' ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας εἶχε μόλις τελειώσῃ ὁ Meyerbeer, καὶ τὸ ὁποῖον ὁ κόμης εἶχεν ἀκούσῃ ἐκ τοῦ πρώτου εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα.

Ὁ Meyerbeer ἔμεινεν ἐκπληκτος, ἀκίνητος καὶ ἐνεός, βλέπων ὅτι ἡ νεωτάτη μουσικὴ του ἔμπνευσίς ἦτο παλαιὰ καὶ ξένη, τότε δὲ μόλις συνῆλθεν εἰς ἑαυτόν, ὅτε ὁ κόμης τῷ διηγήθη τὰ διατρέξαντα καὶ τῷ ἐξήγησε τὸ μυστήριον. Ἐκτοτε ὁ μέγας μουσουργὸς εἶχεν ὡς ἔμβλημα κατὰ τὴν ἐργασίαν του τὸ „pianissimo“.